

ŠKOLÁČEK

**UVNITŘ TOHOTO
VYDÁNÍ:**

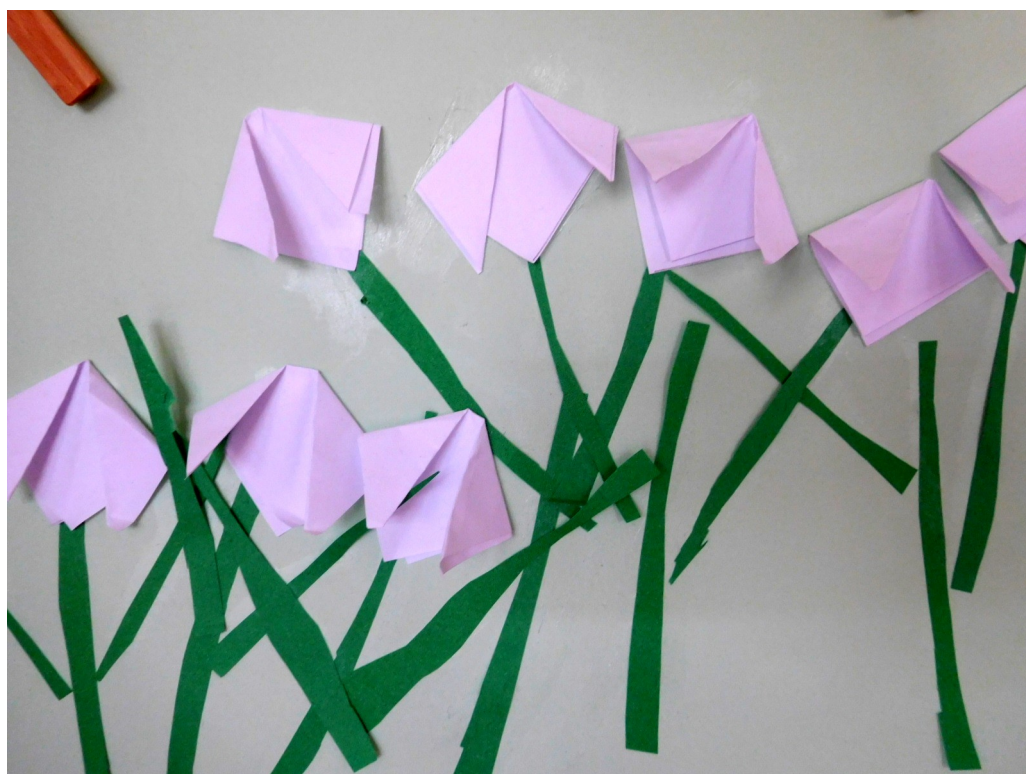
5. číslo 2022/23

PRÁCE ZE TŘÍD	2
1.STUPEŇ	
2.STUPEŇ	26
AKCE ŠKOLY	32
DRUŽINA	34

1.B

přípravka

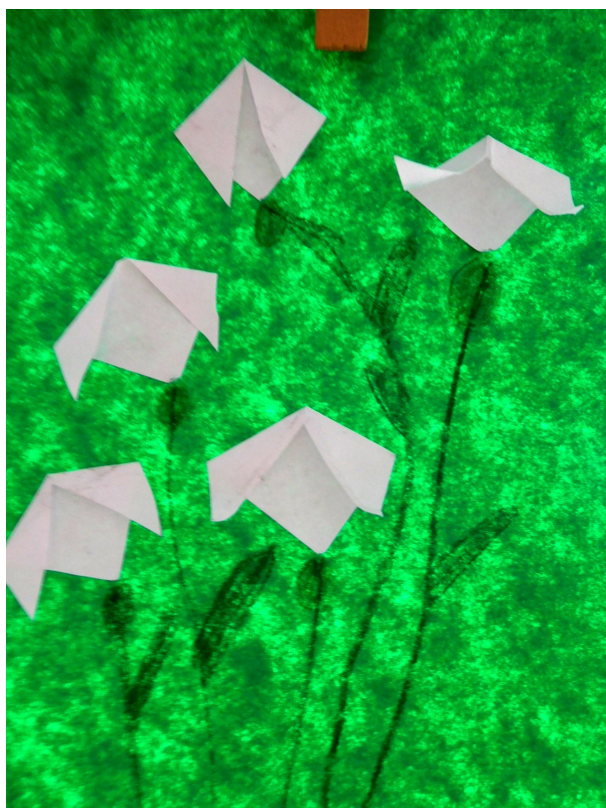

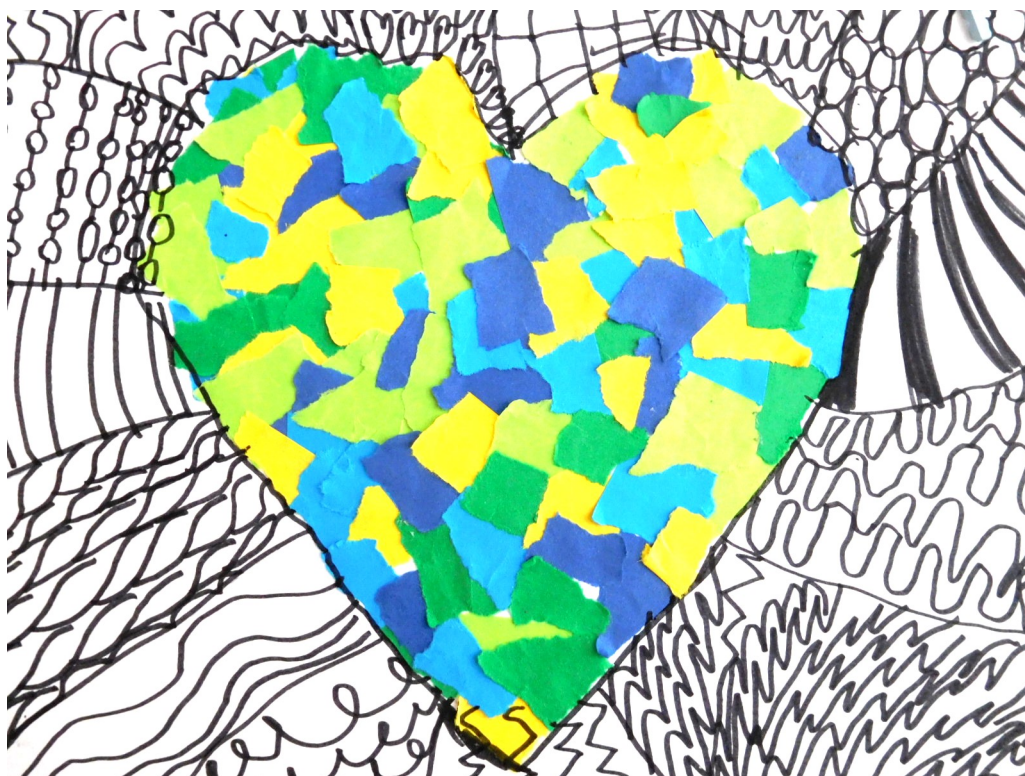
1. ročník

1.B

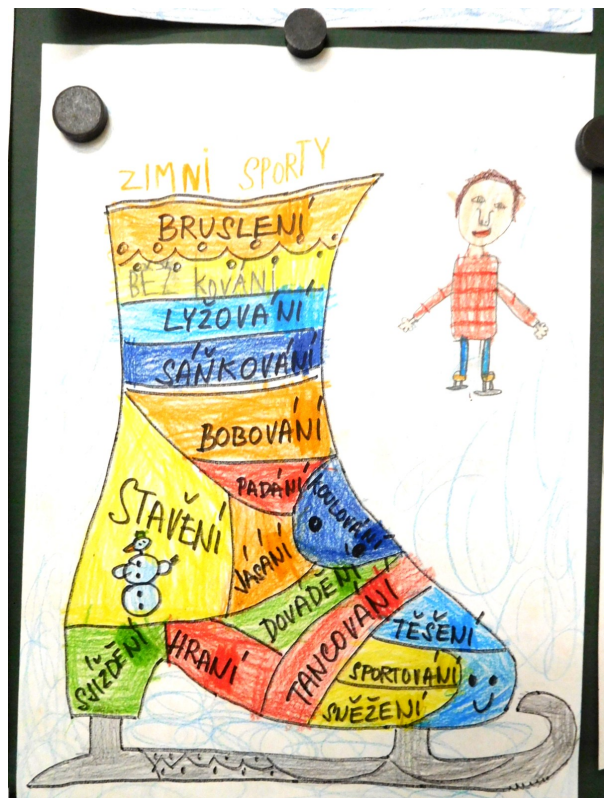

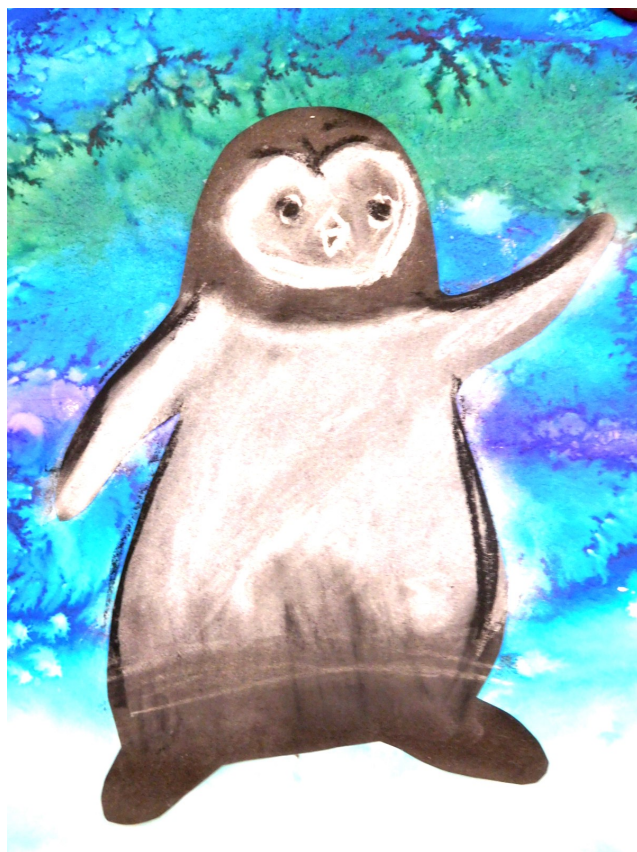
2. ročník

ZIMNÍ SPORTY

2.B

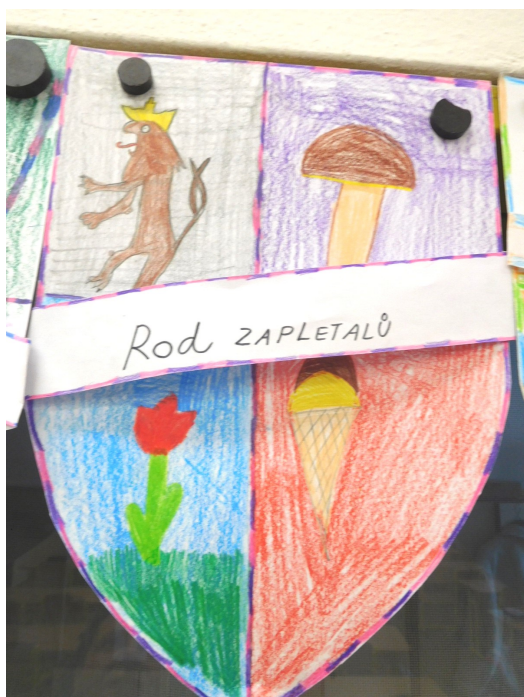
2.A

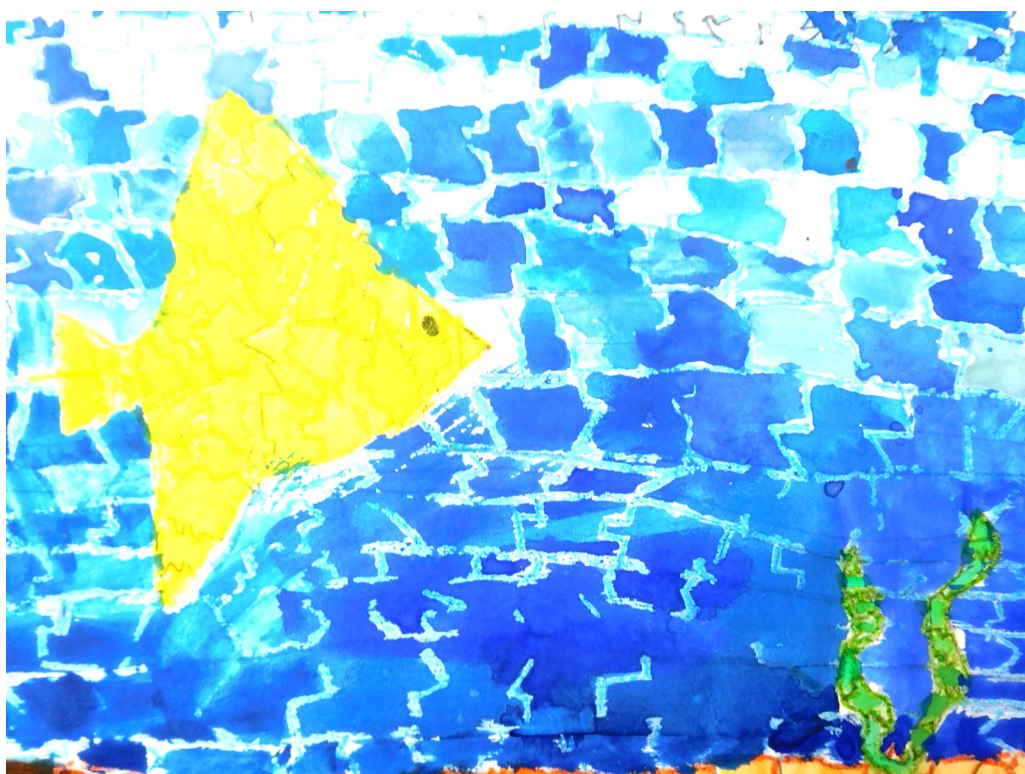
2.C

3. ročník

3.C

3.B

Dan, 3.B

„Ahoj nosorožíku!“
Kde tě mohu v přírodě potkat?

„Potkáte mě v polích s vysokými rostlinami a v ovocných sadech,“

„Čím se živíš?“

„Živím se ovocem a zbytky půdy, dřevinami, rozkládajícími se rostlinami. Mým hlavním nepřítelem je strakapoud. Když se mě pokouší chytit, schovám se do půdy, a když mě vyhrabe, většinou mě neodne-

se díky mému oválnému tělu.

„Jak jsi velký?“

„Dorůstám do velikosti až 5 cm.

„Děkuji za informace a měj se hezky!“

„Prosím a ahoj.“

Niky, 3.B

„Ahoj, já jsem Niky. A kdo jsi ty?“

„Ahoj, já jsem krtonožka obecná.“

„Kde žiješ?“

„Většinu života trávím pod zemí.

„Čím se živíš?“

„Já se živím hmyzem.“

„Co umíš?“

„Umím plavat a létat.“

„Jak jsi veliká?“

„Jen 35 – 60mm.“

„Jak vypadáš?“

„Jsem hnědá a chlupatá.“

„Tak se měj hezky, krtonožko a děkuji za rozhovor.“

„Ahoj, rádo se stalo.“

3C

Sára S., 3.B

1. února roku 1966 se v Londýně ztratila dívka jménem Alex. Ten den hodně pršelo a Alex se rozhodla, že si půjde koupit deštník, aby nezmokla.

Když zahnula do neznámé čtvrti, zastavilo vedle ní černé auto s tmavými skly a vystoupili z něj dva silní muži. Popadli Alex a hodili ji do auta. Alex nestihla ani vykřiknout a auto se rozjelo. Alex začala plakat a měla strach. Prosila muže, ať ji pustí a oni neodpovídali. V tu chvíli přijeli ke starému domu a tam ji zavřeli do temného sklepa. Hodili jí tam kousek plesnivého chleba a starou vodu v láhvi. Alex si sedla do rohu a přála si, aby to byl jen zlý sen a aby se zase probudila ve své posteli. Mezitím rodiče Alex dostali strach o svou

dceru, protože se pořád nevracela domů. Zavolali jejím kamarádkám, ale ony o ní nic nevěděly. Nakonec zavolali na policii. Policie vyhlásila po Alex pátrání.

Alex se nenašla. Pátrá se po ní doposud a stále se doufá, že se jednou najde. Alex dnes již určitě ví, že nemá chodit sama do míst, kde to nezná.

Eliška T., 3.B

Minulou neděli jsme byli spolu s rodiči na oslavě narozenin u jedné naší kamarádky. Domů jsme odcházeli docela pozdě. Nejprve jsme jeli tramvají a potom metrem ze stanice Karlovo náměstí.

V metru nebylo moc lidí, a proto nás lákalo po

chodbách utíkat. To se maminkám vůbec nelíbilo. Ve vagóně dělaly Amálka s Laurou vylomeniny. Na jedné zastávce Laura omylem vystrčila Amálku ven z vagónu. Než se Amálka stihla vrátit zpět do vagónu, dveře se zavřely. Všem ztuhla krev v žilách. Metro se rozjelo. Amálka zůstala na stanici Palmovka sama. Dostala hrozný strach. Bylo jí teprve 6 let. Začala plakat. Najednou k ní přišla cizí paní. Byla na Amálku moc milá a řekla jí, ať nepláče, že ví, jak Amálku najít. Amálka jí uvěřila a šla s ní. Cizí paní chytla Amálku silně za ruku. To se Amálce nelíbilo a začala se cukat a

pofňukávat. Cizí paní Amálku okřikla, ať je zticha, jinak, že za maminkou nedojdou. Najednou Amálce došlo, že paní asi není tak hodná, jak se zprvu zdálo. Dostala ještě větší strach. V tom si vzpomněla, jak v televizi ukazovali, co mají dělat, když je odvádí cizí člověk a jsou v nebezpečí. Dala si ruku za záda, otevřela dlaň a pak ohnula palec a schovala ho za ostatní prsty do pěsti. To opakovala. Po chvíli si tohoto znamení všimnul pán, který šel za nimi, a nelíbilo se mu, jak paní táhne dítě.

Zavolal o pomoc policii a Amálka byla zachráněna.

Dan, 3.B

Unesený Tomáš

Jednou v temný pátek v podvečer jsem šel s kamarádem Tomášem z kroužku. Nevěděli jsme, o čem si máme povídat. Začal jsem kamarádovi Tomášovi vykládat příběh, že se kousek odtud kdysi dávno ztratilo dítě.

Kamarád byl dobrodružné povahy a rozhodl se prozkoumat keř, který vypadal jako bunker a místní kluky vždy lákal. Já jsem čekal o kus dál. Do keře se mi ve tmě nechtělo. Po 10 minutách čekání, když Tomáš stále nevycházel, jsem se ale odhodlal a šel do keře za ním. Když jsem tam vlezl, spatřil jsem Tomáše. Držel ho po-

divný muž v černém oblečení. Vylekal jsem se.

Muž začal s Tomášem na zádech utíkat do nedalekého lesa. Tomáš se bránil a křičel, ale neměl dostatek síly, aby muži utekl. Zavolal jsem mámě, řekl jsem jí, co se stalo. Ta zavola-la okamžitě na policii.

Já jsem mezitím doběhl do lesa, kam často chodíváme na procházky a tam jsem spatřil přivázaného Tomáše ke stromu. Ruce a nohy měl svázané, přes pusku lepicí pásku. Po muži jakoby se slehla zem. Ruce i nohy se mi klepaly, ale po chvíli rozhodování jsem svým kapesním nožem přerezal lano z To-

mášových nohou a rukou. V tu chvíli přijela 2 vozidla policie i s mou mámou. Mě, Tomáše a mou mámu odvezli na policejní stanici. Tam již netrpělivě čekala celá vyděšená Tomášova máma. Když nás uviděla, všechny nás objala, a byla ráda, že jsme živí a zdraví. Druhá posádka policejní hlídky muže v lese dopadla a přivezla na policii také. Byl odsouzen k trestu 10-ti let vězení.

Naše rodiny se od té doby pravidelně navštěvovaly a my s Tomášem jsme se stali nerozlučnými kamarády.

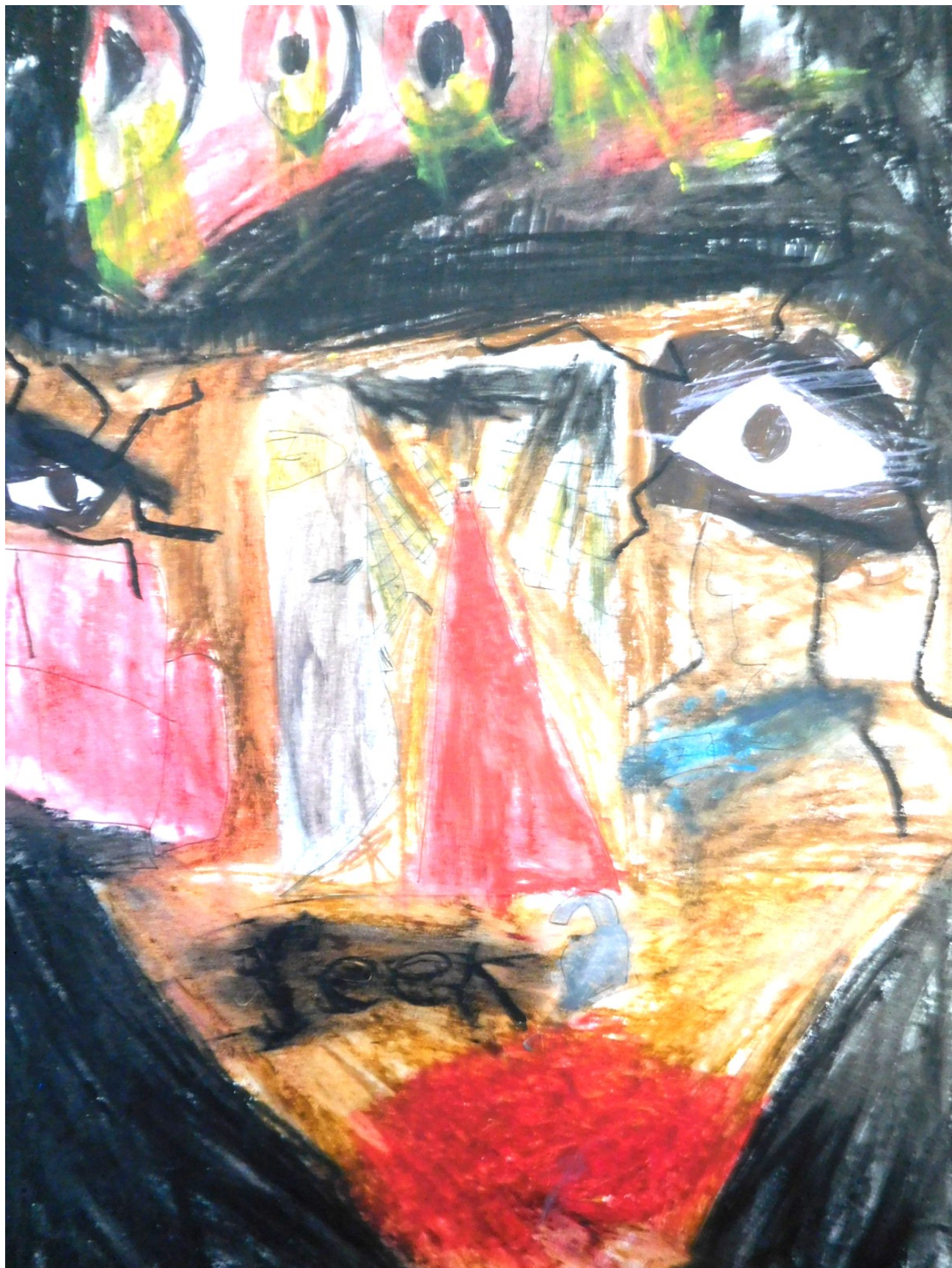
3.A

4. ročník

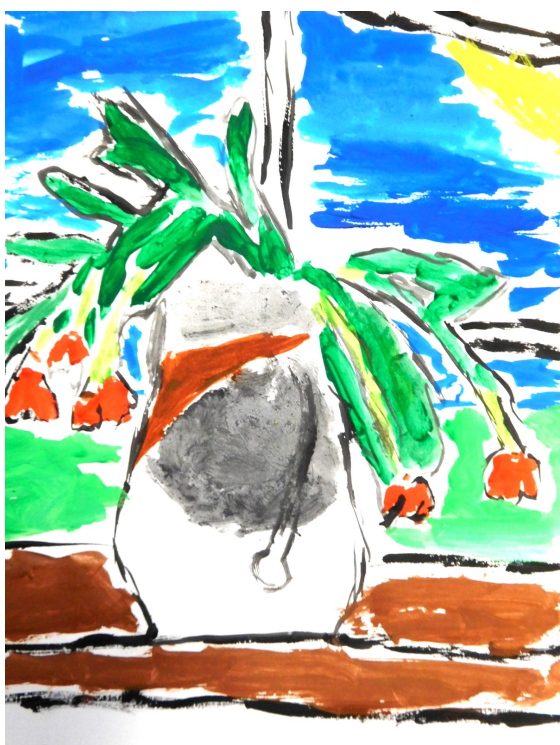
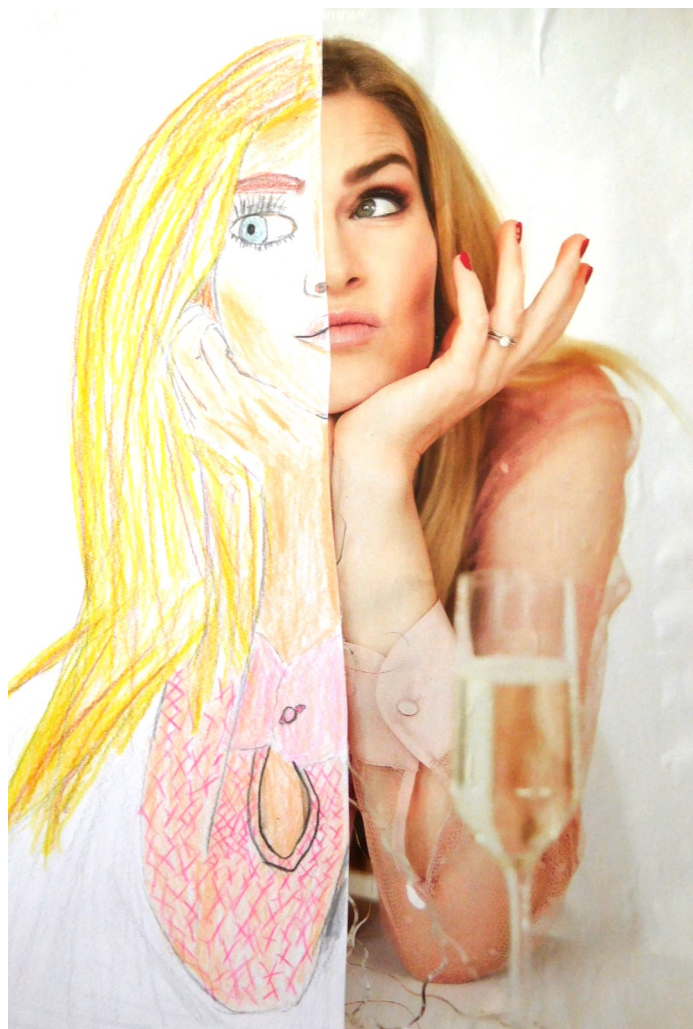

4.B

5. ročník

5.C

5.B

5.B

5.C

5.C

2. stupeň

Volcanion na cestách

Byla jednou jedna hodná hrdliččí maminka, která se jmenovala Eevee. Měla krásná bílá a dlouhá křídla. Starala se o všechny ptáčky, se kterými létala a trávila volný čas. Když Eevee letěla přes Francii, potkala hezkého a hodného, ale i důrazného ptáčka jménem Phoenix. Začali spolu trávit hodně času. Léтали za zábavou a jednou takhle letěli nad městem Orléans ve Francii. Narazili na silný a mohutný

strom s velkou korunou. Strom nabízel skvělé podmínky pro krásné a útulné hnízdo, kde by mohli společně založit ptačí rodinu. A tak Phoenix začal stavět jejich hnízdo ve tvaru „Eiffelovy věže.“ Našel dostatek větvíček, klacíčků a sena, aby mohli dostavět celé hnízdo tak, jak si naplánovali.

Po nějaké době se stalo, že přišla na svět dvě ma-

lá ptáčátka. A od té doby se Phoenixovi a Eevě změnil život. Phoenix sháněl hodně potravy, aby uživil svou novou rodinku. Už od narození těch dvou malých ptáčků, kteří se jmenovali Volcanion a Mim, se snažila Eevee, aby byli jednou samostatní. Přála si, aby se o sebe uměli postarat a měli mezi sebou hezký vztah. Mim byl ten poslušný, a když maminka ně-

co řekla nebo chtěla, vždy poslechl, ale Volcanion nikdy neposlouchal. Myslel si, že ho akorát komandují, a tak si dělal co chtěl.

Volcanionovi se stále něco dělo. Jednou, když byl zvědavý a koukal z hnízda, vylezla na strom opice. Když jí zahlédl, strašně se lekl, a kdyby nebylo maminky, vypadl by z hnízda. Maminka mu říkala, ať je opatrný, ale on si nedal říct. Tohle nebyl jediný pří-

pad. Maminka ho musela pořád zachraňovat. Mim byl poslušný a rychle se učil, a proto už uměl létat, na rozdíl od Volcaniona. A dokonce létal s tátou za potravou.

Když si maminka myslela, že Volcanion dospěl, chtěla ho naučit létat také. Ale Volcanion odporoval, že nechce dospět. Maminka se ho zeptala, co by chtěl? A Volcanion odpověděl: „Chtěl bych být ještě malým, protože se bojím,

že to pokazím. Chápeš mamko, proč se bojím dospět?“ Maminka odpověděla: „Chápu to, ale ničeho se bát nemusíš, my ti ze začátku pomůžeme, ano?“ Volcanion slíbil, že se o to pokusí.

Jednou ráno, když se maminka probudila, přišla k malému Volcanionovi a řekla mu, aby s ní šel trénovat mávání křídly, Volcanion vyskočil z postele a řekl: „Tak jdeme?“ Oba společně vyrazili.

Vybrali si menší strom se silnými větvemi. Když našli tu správnou větev, Eevee začala vysvětlovat Volcanionovi, co má dělat, aby mohl zkoušet létat. Mával křídly tak moc, že se odlepil na chvíli od větve. Zkoušel to znovu a znovu, až se mu podařilo doletět o kus dál. Byl tak nadšený, že chtěl ještě trénovat, ale maminka řekla, že je moc pozdě, a že budou pokračovat zítra.

Jakmile se další den Volcanion probudil, rychle

vyskočil z postele a běžel probudit rodiče. Zjistil, že v posteli neleží. Lekl se a šel probudit Mima. „Mime, Mima, tatka s mamkou tu nejsou!!!“ Mim otevřel oči. Zkraje vůbec nerozuměl tomu, co mu Volcanion říká. Rychle vstal a šel se přesvědčit, co se vlastně stalo. Mamka s tatkou doma opravdu nebyli. „Půjdeme létat?“ zeptal se Volcanion bratra. Ale ten mu odpověděl, že nepůjde, protože je to moc nebezpečné. „Až

přiletí rodiče, tak ti pomůžu,“ řekl Mim.

Ale Volcanion měl svoji hlavu. Neposlechl a šel sám. Našel strom, na kterém byli minule s maminkou. Vylezl na větev a začal mávat křídly, jak ho to učila Eevee. Dvakrát to zkusil a napotřetí se mu to podařilo. Letěl a letěl, a přitom křičel, že umí létat. Najednou si uvědomil, že neví, jak má zastavit. Přemýšlel, co dělat, ale když se podíval za sebe, zjistil, že

už nevidí strom, ze kterého vyletěl a neví, kde je. Proto mu nezbývalo nic jiného než pokračovat v letu.

Letěl dlouho, až začal být unavený. Potřeboval si odpočinout a najíst se. Hledal místo, kde by zastavil a načerpal síly. Najednou ucítil tak lahodnou vůni pizzy, že za ní letěl úplně omámený. Vletěl přímo do papežova sídla a přistál rovnou na střed pizzy. Papež, který právě obědval, se lekl, ale ptáčka se nesnažil

odehnat. Malý Volcanion začal hlát pizzu, jako by to mělo být poslední jídlo na světě. Po chvíli si Volcanion všiml, že se na něj papež dívá. Vzal poslední kousek z pizzy do zobáčku a vyletěl ven z okna plný síly. Snad za to mohla ta dobrá pizza, ale dost možná i vlídná tvář papeže, která jakoby popřála ptáčkovi šťastnou cestu. Letěl dál a najednou se pod jeho křídly objevilo místo, kterému lidé říkají

Koloseum. Jednou slyšel tatínka, jak o Koloseu mamince vypráví a tak se rozhodl si ho prohlédnout. Bylo velké a překrásné. Stálo tam mnoho let a přitom bylo tak pevné a silné, krása pohledět. Ještě jednou nad ním zakroužil a poté pokračoval v letu dál směrem do Chorvatska.

Bylo hezké počasí, a tak cesta Volcanionovi ubíhala dobře. Když přiletěl do Chorvatska, napadlo ho, že by se mohl se-

známit s místními ptáčky. Byl čas začít se shánět po místě na přespaní. Kdo jiný by mu mohl poradit lépe, než místní ptactvo? Potkal ptáčka, ale zjistil, že mluví jinou řečí než on. Pokusil se domluvit znakovou řečí, kterou ho naučil jeho bratr Mim, a vyšlo to. Dozvěděl se, kde může přenocovat, a rychle letěl na doporučené místo. Byl to starý klidný strom, na kterém zůstalo opuštěné hnízdo. Volcanion byl moc

unavený a i proto usnul velmi rychle.

Dávno před tím, než Volcanion usnul, se již rodiče ve Francii vrátili domů. V hnízdě našli jen Mima, který plakal. Ptali se ho, proč brečí? Mim jim odpověděl, že Volcanion není doma a on neví, kde je. Vzpomněl si jen, že se ho bratr ráno ptal, jestli s ním nepůjde trénovat létání. Eevee hned napadlo, že může být u stromu a zraněný, a tak rychle letěli pod strom. Přiletěli

ke stromu a hledali všude kolem, jestli není poblíž, ale neviděli ho. Vylétli i do koruny stromu, kde se po něm podívali, ale ani tam nebyl. Vraceli se domů a po cestě se ptali okolních ptáků, jestli Volcaniona neviděli. Potkali i starou holubici, která ho zahlédla letět časně ráno směrem do Itálie. „Konečně nějaká stopa!“ řekla s nadějí maminka. Venku už byla skoro tma a nezbývalo, než se vrátit domů. Tatínek Phoenix řekl, že ráno je

moudřejší večera. Všichni kromě maminky šli spát. Ta se snažila vymyslet plán, jak rychle najít Volcaniona. Napadlo jí, že může doletět na místo, kde se slétají všichni ptáci z celého světa. Zkusí se zeptat, zdali někdo syna neviděl. Pak šla spát.

Všichni se probudili časně ráno. Eevee už chystala snídani, protože myslela, že poleťtí za Volcanionem. Phoenix s Mimem se jí to snažili vymluvit. Potom jim

maminka svěřila svůj včerejší nápad, zeptat se na Volcaniona na místě, kde se slétávají ptáci ze všech částí světa. To už byl daleko lepší plán a Phoenix s ním souhlasil.

Vojtěch, 6.A

akce

družina

